

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Emericus regis Hungariæ filius 4. Nou.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

*Castitatem
tuetur tem
perantia
victus.*

humani generis decipiat, quem tuus spiritus sanctificauit. Dehinc prudenter latam illam spatiosamq; viam, declinans, cum iam adolescentiæ metas attigisset, carnis lasciuia sobrietate domabat. Magna in illo erga Deum proximumq; emicuit charitas: qua fiebat, vt ne latum quidem vnguem à diuinarum legum præscripto recederet, essetq; totus Deo sanctisque eius amabilis. Huc accedebat, quasi consertis se manibus prensans ceterarum virtutum chorus, grato pudici animi fruens contubernio.

Virginitas.

Cumq; id genus polleret animi ornamentis, per gradus ordinum ascendit, ad sacram sacerdotij dignitatem, virginitatis thesauro non amisso, quæ in eius pectore optatum Christo præstabat hospitium. Factus vero sacerdos, sæpe in orationibus pernoctans, pauperes munifica liberalitate fouens: cunctosq; ad amorem Dei suauissimis adhortationibus impellens, dignè Deo deseruijt, illud identidè inculcans: *Sanctorum charitatem non tepescere, sed in Christo crescere oportere.*

Charitas.

VITAE EMERICI B. STEPHANI
Hungarorum Regis filij. 4. Nouemb.
Sur. Tom. 6.

Beatus Emericus nobilissima prosapia Stephano Hungarorum Rege & Apostolo, & Gysela S. Henrici Imperatoris sorore ortus est. Qui parentibus sanctitatis studio nequaquam inferior, somni parcissimus, cæteris dor-

dormientibus, à secunda ferè noctis vigilia ad lucem vsque Dauidicos psalmos lectitabat: ad finem cuiusque psalmi corde contrito à Deo veniam postulans. Quod sanctus eius parens per rimam parietis sæpius cõtemplatus, apud se tacitum habuit, magna interim de filio spe concepta. Cum autem aliquando sanctus ille Rex Beati Martini monasterium in monte Pannoniæ ingenti sumptu à se fundatum orandi causa vellet inuisere, Emericum filium huius sibi itineris comitem adhibuit. Vbi autem ad monasteriũ propius accessit, monachi honoris causa obuiam processere, vt Regem, quæ par erat, reuerentia exciperent. Sed Rex præclarorum filij sui meritorum conscius, ipsum antecedere iussit, fratresque illos salutare; tum vt ea ratione illos honestaret, tum vt filio honor, ipsi paratus impenderetur. Veniens igitur ad fratres Emericus, osculatur singulos; nõ tamen eodem modo omnes, sed pro ratione meritorum, quæ reuelante Dei spiritu cognouerat, alijs duo, alijs tria, plerisque quatuor vel quinque, vni Mauro septem oscula dedit. Quod cum cerneret pater eius, etsi filium nihil in ea re temerè fecisse existimaret, non potuit tamen ob rei nouitatem nõ admirari. Itaq; peracto sacrificio, familiariter & accuratè ex eo percunctatur, cur non ijsdem omnes patres osculis impertisset. Respondet ille, se pro ratione temporis quo singuli continenter vixissent, alijs plura, alijs pauciora oscula distribuisset. Eum

Noctu orationibus incumbit.

se. Eum autem quem septies osculatus esset, virginem permansisse ait: atq; ex eo septenario numero virginitatis præstantiam intelligi debere. Procedente dein ætate cum virtutum & meritorum simul incrementa caperet, nocte quadam Vesprini in basilica B. Georgij martyris cum vnico famulo ante aram precibus incubens, apud se disquirere cœpit, quodnam posset Deo munus offerre gratissimum. Et ecce totâ Ecclesiâ immenso repente lumine completâ, vox cœlitus eiusmodi auditur: Præclara res est virginitas. Itaq; mentis & corporis integritatem Deo offerro, & constanti animi proposito in ea perseuerato. Hac voce mirificè exhilaratus, non suis sed Dei præfidentis viribus: virgineam statuit puritatem ad extremum vsq; spiritum conseruare. Pater autem suo cupiens regno posteritatiq; consulere, virginem regio stemmate & forma corporis, morumq; integritate spectatissimam, ei despondit. Id etsi ille principio multum recusaret, tandem tamen paternis victus precibus, assensit quidem; sed ita tamen, vt sponsam ad eandem vitæ castimoniam perduceret, Malebat enim pius adolescens, virtutum illam, quam liberorum fœcunditate pollere. Interea ne corpus lasciuiret & spiritui forsitan rebellionem excitaret, assiduis illud ieiunijs, alijsq; afflictionibus domabat: sponsamq; non alio quam sororis loco habens, in ipso iuuentutis flore ad beatam immortalitatem

Vouet virginitatem.

Præsidia castitatis.

tatem feliciter migravit. Trigesimo autem ab obitu eius die, tot tantisq; miraculis Deus sanctum suum illustravit, ut cunctis in vrbe regia, quam Abham regalem vocant, vbi sacrum eius corpus tumulatum est, non mœroris ille, sed gaudij dies videretur.

PVERITIA S. MALACHIAE EPISCO-

pi Hybernia, ex ea, quæ est per B. Bernardum

Ab. Claraval. conscripta. s. Nou.

Sur. Tom. 6.

Malachias nobili apud Hybernos ortus progenie, summa matris diligentia ad omnem pietatem erudiebatur: & ingenio admodum docili, atq; eximia indole in phrontisterio quotidianis magistro respondebat perfectibus: quæ res mira illi singulorum studia amoremq; conciliauit. Cumq; per ætaturæ suæ *Maturitatis* annos gradatim varia prudentiæ accessione *rumorum.* mularetur, senē referebat moribus, omnemq; *Pudicitia.* lasciuiam puerilem adhuc puer declinabat. Et quamuis eam ob rem cunctis reuerentiæ atque stupori esset, nihilo tamē inde, ut assolet, insolentior, sed etiam ad obtemperandum inueniebatur facilior. Non impatiens magistrj, non fugitans disciplinæ, non lectionis fastidians, non ludorum denique appetens: quod vel maxime illa ætas dulce ac familiare habet. Literarum proinde peritia, æquales; morum vero disciplina virtutumque profectu.